

José Simaes Dios, o ciclista estradense incombustible e eterno

Fernando Cabeza Quiles
fecabezaquiles@edu.xunta.es

Resumo. Presentamos unha biografía deportiva do ciclista, nado na parroquia estradense de San Miguel de Barcala e asentado en Madrid dende moi novo, José Simaes Dios. Corredor afeccionado ou *amateur*, acadou os seus mellores triunfos na especialidade de ciclocrós no seu segundo período de practicante do ciclismo, que retomou despois de vinte e catro anos de inactividade deportiva con respecto ao primeiro no que participou ata os 18 anos nas categorías de xuvenil e afeccionado en Galicia, cando vivía na Estrada, antes de marchar para a capital. Na súa etapa madrileña, a máis longa e exitosa, correu como ciclista veterano nas categorías de máster 50, 60, 70 e 75, sendo varias veces campión de España de ciclocrós e chegando ao seu cumio deportivo en 2023, ano no que logrou, na categoría de máster 75, a medalla de bronce no Campionato do Mundo desa especialidade na cidade alemá de Hamburgo, despois dunha dilatadísima vida deportiva.

Abstract. A sports biography of the cyclist José Simaes Dios, from A Estrada. An amateur rider who achieved his best results in cyclo-cross racing while he was living in A Estrada, just before moving to the capital. He raced as a veteran cyclist in the masters categories in Madrid and won the Spanish National Championships several times. He reached the high point of his sports career in 2023, when he won the bronze medal in the Masters Cyclo-cross World Championships in Hamburg (Men Masters 75-79 category).

Chego tan cedo á miña cita con José Simaes Dios na aldea estradense de Souto, da parroquia de San Miguel de Barcala, que aínda se escoita no ambiente de viñas, millo e prados, o canto dos últimos galos. Espero por un meu amigo ao que non vexo dende hai case sesenta anos. Vén de Madrid exprofeso para primeiro fundirse nun abrazo coa súa terra nativa e despois contestar ás miñas preguntas sobre a súa vida deportiva. O noso biografiado, ciclista de competición co que compartimos, cando eramos moi novos e soñabamos gañar o Tour de Francia, adestramentos e amor ao ciclismo, veu a luz por primeira vez no lugar de Souto, un xa afastado 21 de xuño do ano 1949.

Aos poucos anos a súa familia trasládase á contigua aldea da Retorta, a cal tal como indica o seu nome, está nunha curva ou retorta orográfica formada polo rego do Pumar e un seu pequeno afluente. Topónimo quizais premonitorio que cadra coas habilidades ciclistas que adquiriu anos despois o noso personaxe, cando descubre e se afecciona ao deporte das dúas rodas, no que destacou por ser un ciclista moi técnico, que se curtiu baixando o antigo trazado da costa estradense de Baloiira, chea de curvas, voltas, reviravoltas e retortas, aínda que esa dura e perigosa aprendizaxe lle custase unha clavícula rota.

Segundo me conta á sombra dun vello e fermoso carballo, os seus comezos coas bicicletas e co ciclismo aconteceu a unha idade moi temperá, aprendendo a montar en bici, como moitos nenos daquela época, nunha de paseo, na que, como non lle chegaba aos pedais, metía a perna polo medio do cadro. Como tantos outros, empezou a practicar o ciclismo por afección e por necesidade para trasladarse, canda era mozo, ao seu traballo na vila da Estrada no ano 1965, en Igrovi, desaparecida fábrica estradense de carrocerías para autobuses fundada por Ignacio Rodríguez Vila, que chegou a crear máis de 400 postos de traballo na dura e famenta posguerra.

Todos os luns, moi de mañá, Jose Simaes pedaleaba, arrostrando soles, ventos, chuvias, invernos, primaveras ou o que tocase, dende San Miguel de Barcala ata A Estrada, para, despois de cumprir coa súa semana laboral, regresar á súa parroquia de nacemento para pasar a fin de semana cos seus pais e o seu irmán.

A primeira carreira ciclista na que participa foi na Estrada o ano 1965, clasificándose en terceiro lugar nun circuíto urbano da pequena vila estradense. Aguilloado por aquel bo resultado e o entusiasmo dos seus poucos anos, escribe á rúa Canceleiro número 13 de Vigo e saca a licenza da Federación Galega de Ciclismo para poder participar en carreiras federadas.

Estréase como xuvenil no Gran Premio Inauguración de estrada o día 27 de febreiro do ano 1966, organizado polo Club Ciclista Pontevedrés con 40 quilómetros de percorrido entre as localidades de Sanxenxo e Pontevedra con meta final na alameda pontevedresa, onde o noso ciclista acada o quinto lugar na clasificación xeral da categoría de xuvenís.

Primeira carreira de xuvenís en estrada celebrada con chegada na alameda de Pontevedra o 27 de febreiro do ano 1966, obtendo a 5ª posición.

O ano 1967 é seleccionado, xunto con Serafín González González, Enrique Martínez e Daniel Arca, para competir, representando o equipo de Pontevedra, no Campionato de España de Xuvenís contra reloxo celebrado en Logroño os días 24 e 25 de xullo.

Nesa categoría e ano, despois de moitos postos de mérito e honra, o noso sufrido e teimudo corredor crece como

Equipo participante no Campionato de España de xuvenís contra reloxo celebrado en Logroño 24 e 25 de xullo do ano 1967. De esquerda a dereita Serafín González, o biografiado, Enrique Martínez e Daniel Arca (ambos os dous xa falecidos).

Un sorrinte e satisfeito José Simaes Dios con trofeos obtidos o ano 1967 (xa choveu).

Na carreira de ciclocrós da Ferradura de Santiago con José Simaes na compañía do seu irmán Manuel.

ciclista e obtén os seus primeiros trofeos deportivos que o animan a seguir practicando e perfeccionándose.

No ano 1968 disputa, antes de pasar a unha categoría superior e máis esixente, a súa última carreira como xuvenil na especialidade de ciclocrós na compañía do seu irmán Manuel que tamén a corre. A proba, disputada o día 21 de xaneiro no fermoso paseo da Ferradura de Santiago, baixo a atenta mi-

Carreira de ciclocrós, celebrada no paseo da Ferradura de Santiago o 21 de xaneiro do ano 1968, co magnífico fondo da catedral. Quen isto escribe recorda que con 14 anos colleu un autobús da Estradense para ver a carreira e que nela tamén participara outro ciclista da Estrada chamado Miguel ou Manuel Pérez, que vivía na parroquia de Lagartóns. Gustaríame, se vive, saber del.

Saltando a valla no paseo da Ferradura.

rada da monumental e incomparable catedral compostelá, depáralle o terceiro posto na liña de chegada baixo os centenarios carballos da formidable carballeira de Santa Susana.

Un mes máis tarde, o día 18 de febreiro de 1968, José Simaes desprázase á cidade de Pontevedra para disputar, nun circuíto do antigo barrio de pescadores da Moureira, a súa primeira carreira na categoría de afeccionado de segunda (hoxe chamada sub23), na modalidade de ciclocrós. Quedou de cuarto e gañou o ciclista porriñés Horacio Barros, consumado especialista nesta modalidade.

José Simaes, ao que se lle alegran os ollos cando fala de ciclismo, tamén me comenta que naqueles tempos de escaseza pero de moito ánimo e forza de vontade (tamén vividos na súa etapa de ciclista de competición por quen isto escribe) o medio de transporte que utilizaba para ir ás carreiras era o tren (un servidor pedíalle aos condutores da Estradense que lle levasen a bici na baka dos autobuses), que collía cando o día aínda non espertara na estación de Pontecesures, despois de chegar a ela en bici dende a súa casa. Se o lugar da celebración das probas non tiña camiño de ferro, precisaba ir, como tamén fixo este cronista, na bicicleta de San Fernando,

Disputando, o 18 de febreiro de 1968, a súa primeira carreira na categoría de afeccionados de segunda (hoxe chamada sub23), na modalidade de ciclocrós no barrio pontevedrés da Moureira.

un pouquiño en bicicleta e outro pouquiño bicicleteando (e outro tanto á volta).

Nunha ocasión, subindo pola estrada Padrón-Noia a longa costa de Augas Santas para participar nunha carreira na vila noíesa, sentiui por detrás o ruído do motor dunha moto trenqueante que se lle aproximaba e, cando pasaba á súa altura, pediulle ao motorista que o levase. Meu dito meu feito, o piloto atendendo a solicitude de axuda do ciclista, para o seu vehículo e transpórtao ata o seu destino, co cal, malia que José tivo que levar a súa bici todo o tempo no seu om-

bro sentado incomodamente no asento de detrás da moto, chega algo máis descansado á liña de saída, que se o fixese pedaleando.

Estas peripecias e penurias ciclistas rematan en maior ou menor medida o 22 de abril do ano 1968, cando o noso ciclista viaxa a Vigo nun autobús pagado pola Federación Galega de Ciclismo, para trasladarse nun moderno autocar ao día seguinte a Madrid, onde, ao ser seleccionado co equipo ciclista de Pontevedra, xunto con Horacio Barros e Serafín González, vai disputar o Campionato de España de fondo en estrada na categoría de afeccionados. O bravo e teimoso corredor esta vez non

ten que comer bocadillos fríos, pois instálase cos seus compañeiros de expedición no Hostal Ivor da capital, situado na rúa Arenal 24, lugar que hoxe, despois de tantos anos transcorridos, aínda segue.

O campionato chamado daquela (estamos no franquismo) de Educación y Descanso, celebrado os días 28 e 29 de abril, constaba de dúas etapas. A primeira, con 164 quilómetros de percorrido, incluía as duras ascensión aos portos de montaña de Navacerrada e La Morcuera. No primeiro, malia estarmos a finais do mes de abril, a carreira tívose que neutralizar por mor da neve (bieito tesouro, que hoxe non é tan abundante), desviándose a serpe multicolor por Colmenar. O gañador foi o ciclista ponferradino, que logo foi profesional (co que competiu varias veces quen isto escribe no Premio Inauguración en Santiago) Emilio Villanueva, chegando o bravo ciclista estradense José Simaes, que pronto se faría «madríestradense»,

O ano 1968 José Simaes instálase no Hostal Ivor de Madrid co seus compañeiros seleccionados para disputar o campionato de España de estrada de afeccionados.

José Simaes o ano 1970 á cabeza dunha escapada na Vuelta a Segovia de afeccionados.

no posto 45 do pelotón. Na seguinte tirada o ciclista de San Miguel de Barcala entra na 41 posición e o porriñés Horacio Barros chega á liña de meta na 44 posición.

Ao rematar esta proba, mentres que os seus dous compañeiros de equipo regresan a Galicia, o intrépido José Simaes Dios decide quedar en Madrid, porque a súa aspiración de xuventude era chegar a ser corredor ciclista profesional, obxectivo que, malia que difícil, considera máis factible na cidade *del oso y del Madroño*.

Cunha man diante e outra detrás e moita ilusión por converterse en ciclista e de vivir desta actividade deportiva, o primeiro que busca, porque os ciclistas tamén comen, é un traballo co que gañar o pan e de alí a uns días vemos o noso biografiado cun mono azul traballando nun taller de chapa e pintura (tiña experiencia dabondo ao traballar antes na de Igrovi). Como o Hostal Ivor lle resulta demasiado caro, pasa a residir noutras rúas madrileñas menos céntricas e combina, como pode, as súas maratonianas xornadas de traballo (que tiñan o horario que lle daba a gana ao seu xefe) cos adestramentos. Aínda que non pode adestrar todo o que quere, o noso voluntarioso ciclista (para practicar este duro e esforzado deporte cómpre selo) durante os anos 1968 (o primeiro da súa estadía en Madrid) e 1969 participa en moitas carreiras celebradas na provincia. Nese ano coñece súa media laranxa, a guadalaxareña Milagros, coa que tivo dúas fillas

O ano 1970 o ciclista nado na parroquia de San Miguel de Barcala gaña o Campionato de España por equipos para afeccionados en pista celebrado no desaparecido Palacio de Deportes de Madrid.

e vive en amor e harmonía dende hai case 50 anos. Este feliz encontro converteu a José definitivamente en «madrigalego».

No ano 1970, participa, entre outras moitas probas, na Vuelta Ciclista a Segovia por etapas, celebrada os días 25, 26 e 27 de xuño, onde compite, cóbado con cóbado, con varios corredores que logo acadarían o profesionalismo, caso, de José Luis Viejo, que chegou a gañar unha etapa do Tour

de Francia o ano 1976. Na selectiva Vuelta Ciclista a Segovia de afeccionados o ciclista estradense, á parte de medirse con corredores da talla de Viejo, participa en varias escapadas. Ese mesmo ano José proclámase campión de España por equipos de pista coa selección de Madrid no Palacio de Deportes da cidade, hoxe convertido no Wizink Center.

En 1971 o corredor «madrigalego» ou «madriestradense» ficha polo lendario equipo La Casera-Bahamontes e disputa por segunda vez o Campionato de España de pista para afeccionados quedando de segundo. Cando está pasando un período doce como ciclista, posto que anda coma unha moto, *la mili lo llama* e ten que interromper a súa vida deportiva. O día 18 de xullo viaxa a Viator, Almería para facer a instrución militar. Despois de tres meses de campamento,

En 1971 queda subcampión por equipos no mesmo campionato e escenario.

tócalle Melilla. Atrás deixa no andar madrileño da súa tía Carmen, coa que xa vivía había un tempo, a súa noiva de aceiro aparcada e garda a súa noiva de carne e sentimentos no seu pensamento de home namorado. Coa primeira se reencontrará despois de 23 ou 24 anos e á segunda abrázaa en canto pode. A estancia no exército depáralle, como era de esperar, novidades importantes. Empeza a fumar e a engordar. Para máis inri tócalle estar na cociña e come tanto que ten que tirar a roupa que antes lle servía.

O día catro de novembro do ano 1973, *blanca y fragante va la novia*, casa co seu amor. Como sucede a miúdo nestes casos, á súa

vida faise máis familiar e sedentaria. Por se non abondase, a súa desposada Milagros cociña marabillosamente ben e o noso ciclista, que non se acorda da bici naqueles días de amor, *vino y rosas*, seguirá acumulando quilos durante vinte e catro anos.

Un día nun hotel de Cáceres, onde se hospedaba despois dun duro día de traballo como comercial, ao saír da ducha ve un home moi gordo que se parece a el do que penduran uns grosos *michelines*. Perante esta revelación, José Simaes cae, cal Pablo

No ano 1971 *la mili lo llama*.

José e Milagros o día da súa voda.

O noso ciclista no Campionato de España de bicicletas BTT, celebrado en Sierra Nevada o ano 1995.

de Tarso, do seu cabalo e compra unha bici BTT nunha tenda especializada de Rivas-Vaciamadrid.

Ao principio só sae con ela os sábados e os domingos. Despois sácalle máis horas ao seu traballo e o ano 1994 comeza a competir en carreiras non federadas. Produto da súa planificación e constancia vai perdendo peso e collendo forma e, xa federado, o seis de agosto do ano 1995 compite no Campionato de España de BTT en Sierra Nevada, terminando a carreira no posto trinta e seis. Na mesma especialidade, o vinte e sete do mesmo mes gaña na provincia de Madrid o III Trofeo Moraleja de Enmedio.

Esta primeira carreira gañada na súa segunda etapa deportiva, despois da súa longa travesía polo deserto deportivamente falando, vese completada co triunfo da súa filla Rocío e a segunda posición

En 1995 José Simaes consegue a súa primeira vitoria na segunda parte da súa vida deportiva na especialidade de BTT na localidade de Moraleja de Enmedio.

No ano 1996 volve a Sierra Nevada e logra no seu segundo campionato de España de bicicletas de BTT, tamén coa selección de Madrid, un meritorio quinto posto.

acadada pola súa outra descendente Noelia na categoría de fémias. Ese día deberon regresar cantando porque a familia conseguiu tres trofeos, fazaña que foi vixiada por Milagros, nai e esposa, que esa xornada sentiríase especialmente orgullosa.

O 29 de xuño do ano 1966 volve a Sierra Nevada e logra, no seu segundo campionato de España para afeccionados de bicicleta de montaña, con neve aínda nos cumios granadinos, unha moi meritoria quinta posición, despois de terse que parar a beber, debi-

do a intensa calor reinante, nos arrosios que baixaban cantariños e lizgaios dos altos cumes da serra andaluza.

En 1998 o ciclista barcalés ficha polo equipo Megamo da capital de España e con 49 anos de idade gaña o seu primeiro Open BTT de Madrid na categoría de máster 40. Ao ano seguinte é terceiro na xeral final do Open de España BTT celebrado na localidade toledana de Ocaña. O ano 2001 volve competir en ciclocrós, a especialidade

En 1998 Simaes ficha polo equipo Megamo de Madrid e con 49 anos gaña o seu primeiro Open de Madrid de BTT por equipos na categoría de máster 40.

O ano seguinte, 1999, clasificábase de terceiro na xeral final do Open de España BTT, celebrado na localidade toledana de Ocaña.

En 2001 volve ao ciclocrós, e sobe ao podio como segundo clasificado no Campionato de España na categoría de máster 50 na localidade alavesa de Durana (foto Gonzalo Sanmartín).

ciclista que tan ben se lle dera na primeira parte da súa etapa deportiva, e sobe ao podio como segundo clasificado e medalla de prata no Campionato de España na categoría de máster 50 na localidade alavesa de Durana.

O teimoso, loitador, ordenado e metódico ciclista estradense naturalizado en Madrid segue adestrando, correndo carreiras, adelgazando e perfeccionándose e sobe ao máis alto do podio como campión de España de ciclocrós máster 50, celebrado o día 11 de xaneiro do ano 2002 na localidade asturiana de Sotrongio, despois dunha carreira épica chea de barro, esforzo e neve. Uns días máis tarde, o vinte e cinco do mesmo mes, disputa, na cidade belga de Mol, próxima á fronteira cos Países Baixos, o Campionato do Mundo. Despois dunha caída finaliza a carreira no vixésimo posto da elite mundial da especialidade. En 2005, o ciclista madriestradense proclámase cam-

José Simaes Dios proclamouse campión de España no ano 2002, en máster 50, na localidade asturiana de Sotondio (foto Ricardo Terceiro).

No ano 2002 disputando, co lago Zilvermeer de fondo, O Campionato do Mundo de ciclocrós na cidade belga de Mol.

pión de Madrid de ciclocrós na localidade de Coslada. O ano seguinte, José Simaes, que non para de competir e adestrar, viaxa á súa Galicia de nacemento e gaña, por terceira vez o Campionato de España de ciclocrós na localidade pontevedresa de Ribadumia, obtendo a correspondente medalla de ouro e unha fermosa figura de cerámica de Sargadelos.

Os anos pasan e en 2010 cambia de categoría de máster 50 a máster 60. O noso ciclista viaxa dende Madrid

En 2005, o ciclista madriestradense proclámase campión de Madrid de ciclocrós na localidade de Coslada.

O ano 2006 José Simaes proclámase por terceira vez campión galego de ciclocrós máster 50 na localidade pontevedresa de Ribadumia.

O vinte de novembro do ano 2010 gaña en Padrón a segunda carreira da Copa de España de ciclocrós na categoría de máster 60.

Ao día seguinte fai segundo na localidade asturiana de Navia (Asturias), na terceira proba puntuable para a devandita Copa de España

a Padrón e gaña, a uns sete quilómetros da súa parroquia de nacemento, a segunda carreira da Copa de España de ciclocrós o vinte de novembro, proba na que tamén participa o seu irmán Manuel, que segue practicando. Ao día seguinte José, todo entusiasmo e forza de vontade, sae da vila de Padrón rumbo á asturiana de Navia co tempo xusto de tomar a saída na seguinte proba puntuable da devandita Copa, chegando de segundo á meta. Ese ano tamén consegue no mes de xullo o título de Campión de España de BTT en Montjuich, Barcelona e é

segundo no Campionato de España de ciclocrós disputado en Zamora o oito de xaneiro do ano 2011.

En 2011 proclámase campión de España de BTT máster 60 na localidade madrileña de Becerril de la Sierra o día 16 de xullo

No mes de xullo do ano 2010 acada o título de campión de España de BTT en Montjuich, Barcelona.

O oito de xaneiro do ano 2011 queda de segundo no Campionato de España de ciclocrós máster 60 en Zamora.

Vencedor no ano 2011, como campión de España de BTT, máster 60, en Becerril de la Sierra, Madrid.

Campión de España BTT en Lorca, Murcia, ano 2012.

nunha xornada de calor abafante. O ano seguinte volve conseguir este título na localidade murciana de Lorca, que repite en 2014 en Panticosa, Huesca. En 2015 volve subir ao podio, esta vez como campión de España máster 65 de ciclocrós, na localidade cántabra de Torrelavega, triunfo que repite no ano 2016 en Valencia, quedando

Para non variar, en 2014, Simaes tamén venceu en BTT na localidade oscense de Panticosa.

No ano 2015 no máis alto do podio coa camiseta de campión de España máster 65 de ciclocrós en Torrelavega.

de segundo o ano seguinte, 2017, na localidade guipuscoana de Legazpi, nunha carreira na que o seu peor rival foi o barro.

Chegado o ano 2018, gaña a súa primeira medalla internacional, obtendo o bronce no Campionato de Europa de ciclocrós na cidade de 's-Hertogenbosch, nos Países Baixos e queda, cambiando a difi-

Remontando, no ano 2016, ao segundo clasificado no Campionato de España de ciclocrós celebrado en Valencia.

No Campionato de España de ciclocrós 2017, máster 65, celebrado en Legazpi, Simaes obtén a medalla de prata despois de loitar contra o barro.

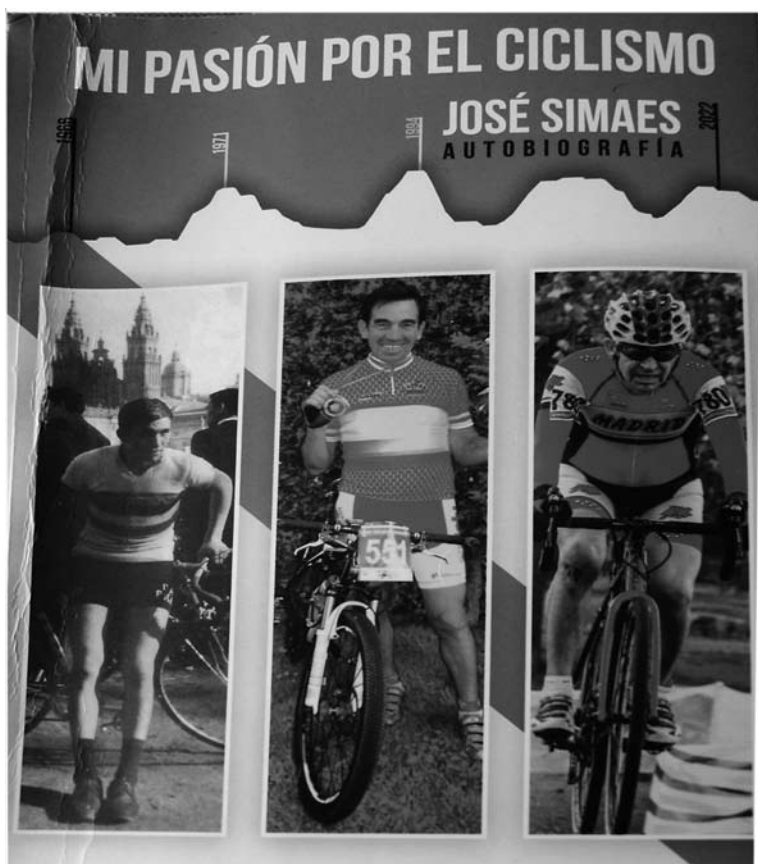

O noso ciclista no ano 2018 loitando coa area no Campionato do Mundo de ciclocrós en Mol, Bélxica.

cultade do barro pola dificultade da área á hora de enfrontarse aos elementos naturais, cuarto no Campionato do Mundo de Ciclocrós máster en Mol, Bélxica. Ese mesmo ano viaxa a súa Galicia natal e queda no terceiro posto, obtendo a medalla de bronce, no Campionato de España, tamén na modalidade de ciclocrós, celebrado na cidade de Pontevedra, onde sobe ao podio co seu netiño Rubén. En 2019, teimudo, perseverante e organizado, José Simaes volve acudir á localidade belga de Mol onde queda outra vez de cuarto no Campionato do Mundo de ciclocrós e na madrileña de Coslada dá por finalizada a súa participación en carreiras

No ano 2018 Simaes obtén a medalla de bronce no Campionato de España de ciclocrós en Pontevedra, e sobe ao podio ao seu netiño Rubén.

oficiais, aínda que non abandona a súa, como diría o escritor Miguel Delibes, querida bicicleta.

Nos anos seguintes o ciclista madrigalego da Estrada recibe diversas homenaxes na provincia de Madrid e colabora con varias escolas de ciclismo nas que transmite aos rapaces amantes da vida sa e das bicicletas os seus coñecementos acumulados despois de tantos anos de dedicación ao ciclismo. En 2023 publica o seu libro biografía titulado *Mi pasión por el ciclismo*.

Como lle quedara unha espiña cravada no seu corazón e no seu orgullo de ciclista de raza de non ter gañado unha medalla nun Campionato do Mundo, o ano 2023 retoma os adestramentos e desprázase á cidade alemá de Hamburgo, onde, por fin, consegue a medalla de

FARO DE VIGO
JUEVES, 2 DE MARZO DE 2023

Ricardo Terceiro, uno de los grandes adalides del ciclismo estradense situó hace unos días a José Simaes "al lado de los que pusieron el nombre de A Estrada en el ciclismo nacional

e internacional: Blanco, Vence, los hermanos Constenla, Marque, Óscar González o Cristóbal Dios". Quizás esa pueda ser la mejor carta de presentación para un ciclista eterno.

Simaes, el ciclista eterno

El estradense de 74 años publica su autobiografía, en la que recoge sus más de 600 carreras y 22 medallas nacionales

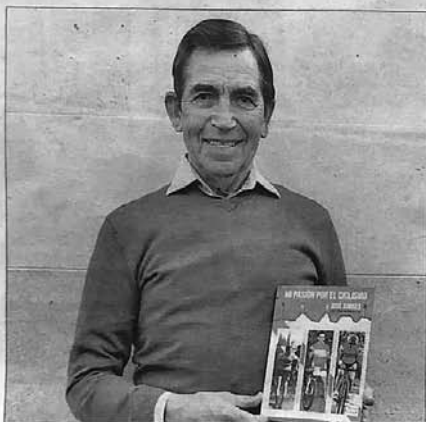
LOIS DOCAMPO
A ESTRADA

"Nací en A Estrada, un municipio pontevedrés, un 21 de junio de 1949. Mis primeros pasos en el deporte fueron en el fútbol y la pesca, para acabar aficionándome al ciclismo. En aquella época no había entrenadores personales ni nadie que le aconsejase cómo entrenar o a planificar carrera como hay ahora. Tampoco había escuelas de ciclismo. Cada uno aprendía como podía". De esta forma comienza la historia de José Simaes, un estradense afincado desde hace más de 40 años en Madrid. El de Barcala sin embargo siempre ha sido recordado en un pueblo cuyo nombre siempre llevó consigo a lo largo de una trayectoria deportiva de más de 60 años.

En este tiempo y a pesar de un largo parón, Simaes disputó más de 600 competiciones, logrando 22 medallas en campeonatos nacionales de ciclocross, la que siempre fue su modalidad preferida, nueve de ellas de oro. Ahora, a sus 74 años, Simaes ha decidido dejar su historia escrita, con una autobiografía en la que contó con la ayuda del periodista Germán Rodríguez.

Tras ella se esconden un largo trabajo de recopilación, especialmente a la hora de documentar las competiciones en las que participó en su primera etapa, la desarrollada en tierras gallegas (entre 1965 y 1971). Junto a ellas, imágenes antiguas que llevan a una época en la que el ciclismo distaba mucho de lo que es hoy en día.

Entre ellas se encuentra la primera carrera, en A Estrada, en la que fue tercer absoluto. Simaes también recuerda la influencia de su vecino Jo-

José Simaes posa con su autobiografía recién publicada.

Das imáxenes dos comezos e da última carreira do ciclista estradense.

sé Antonio Otero, un ciclista amateur que lo animó y ayudó a descubrir este deporte y que falleció poco después atropellado por un camión mientras entrenaba. Entre 1971 y 1994 Simaes vivió un parón en su vida deportiva, retomándola después,

ya afincado en Villaviciosa de Odón hasta su retirada en 2019.

El precio del libro es de 20 euros tiene 294 páginas y puede adquirirse en el correo electrónico simaes@hotmail.com o a través de su Facebook personal José Simaes.

Recorte de prensa do xornal *Faro de Vigo* sobre o seu libro, nunha reportaxe asinada polo xornalista deportivo estradense Lois Docampo.

bronce na categoría de máster 75 de ciclocrós nunha carreira épica marcada polo frío, o xeo e a neve, subindo unha vez máis ao podio dos elixidos dunha carreira que gañou, obtendo a correspondente medalla de ouro, nada menos que o exciclista profesional alemán Klaus Peter Thaler, vencedor de varias etapas do Tour de Francia e da Vuelta Ciclista a España.

Rematada a súa dilatada carreira deportiva (aínda que no incombustible José Simaes nunca se sabe) o ciclista estradense e madrileño, nado na parroquia de San Miguel de Barcala vive, por e para o ciclismo e para a súa familia na súa fermosa casa da localidade madrileña de Arroyomolinos, pegada á capital, rodeado das súas queridas medallas, primorosamente expostas nunha fermosa e ben planificada vitrina e das súas camisolas de campión de España de ciclocrós e dos seus numerosos trofeos.

As medallas conseguidas por José Simaes ao longo da súa dilatada vida deportiva como ciclista de competición.

No ano 2023 en Hamburgo, Alemaña, loitando contra o frío, o xeo e a neve no Campionato do Mundo de ciclocrós.

Contento e feliz, despois de lograr a medalla de bronce no Campionato do Mundo en Hamburgo.

As camisolas acreditativas dos seus campionatos de España de ciclocrós e a súa numerosa colección de trofeos.

Hai pouco que quen isto escribe se reuniu na Estrada con José Simaes Dios e con Manuel Blanco Garea, outro ciclista estradense notable, que biografamos no número anterior desta publicación, uns dos mellores ciclistas profesionais de España na súa época; venceu, entre outros triunfos importantes, nunha etapa da Vuelta Ciclista a España e doutra da Vuelta a Colombia no incomparable e duro marco dos andes colombianos. Pola súa banda, Fernando Cabeza Quiles foi subcampión de Galicia en fondo en estrada na categoría máster.

Trío de ases estradenses, de esquerda a dereita os ciclistas José Simaes Dios, Manuel Blanco Garea, exciclista profesional, que acadou, entre outras vitorias, unha etapa da Volta ao País Vasco, e Fernando Cabeza Quiles, o autor desta reportaxe, que foi subcampeón galego de fondo en estrada.

Manuel Blanco Garea nos seus anos mozos cun estupendo estilo sobre a bicicleta disputando a terceira etapa da Vuelta a Levante do ano 1973.

Fernando Cabeza Quiles, disputando un gran fondo ciclista en Portugal o ano 2016. O ciclista que aparece á súa roda, tamén con gafas de sol, e Manuel Zeferino, corredor luso que gañou a Volta Portugal do ano 1981.

